

ÚJÉVI PÁSZTORLEVÉL

Szeretett híveim, kedves atyámfiak!

Nehéz, megpróbáló esztendő t hagytunk magunk mögött. Sokat éltünk át, nagy erőfeszítéssel és sok áldozattal tudtunk megmaradni és előre haladni. De hirdettük a jézusi evangéliumot, az unitárius kereszténység hitigazságait a bölcsőtől a koporsóig, s szolgáltuk Istent és az embert. Megtanultunk kérdések elé kerülni s azokra bátran válaszolni, felismerni a tennivalókat és azokat cselekedni, dönteni új helyzetekben és dolgozni a jövőendőért.

Jézus időszerű felhívásával szölok hozzátok: "Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek." (Mt 6,31-33)

Jézus felhívása mély igazságot fejez ki. Az aggodás, a félelem annak a jele, hogy nem hiszünk Istenben és nem bízunk embertársainkban. Nem vesszük tudomásul, hogy Isten nem a félelem lelkét adta nekünk, hanem a bátorság, a remény, a szeretet lelkét. Ne aggodjatok, bízzatok Istenre magatokat, mert Ő minden emberre gondot visel.

A gondviselés Isten szeretetének és akaratának megnyilvánulása, mely úgy mutatja be Istent, mint Atyát, aki órködik teremtményei fölött és szükségükről gondoskodik. Jézus tettekre szólít úgy, hogy Istenországára irányítja figyelmünket: "...keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát."

Amikor a jövőt faggatjuk, Istenre figyelünk, aki a jövőendő Ura és mindnyájunk Atyja; Ő azt akarja, hogy minden ember a maga helyén munkatársa legyen a gondviselésben. Isten munkatársa lenni pedig annyit jelent, mint hinni és szeretni, sohasem gyűlölködni, "Mert arra született az ember, hogy szeressen és szeressék" (Szilágyi Domokos). Vallásunk célja is erre mutat: kialakítani magunkból Isten munkatársát.

Jézus felhívása erőt adó és tettekre sarkalló biztatás, mely nem gúzsba köt, hanem felszabadít, nem gyöngít, de bátorságot ad, nem tétlenségre kárhozzat, hanem építő cselekedetekre hív. Kövessük ezt a felhívást a mai feladatok felismerésével, és Istenre hagyva magunkat forduljunk a jövő felé!

Nagy feladatok várnak reánk az új esztendőben. Mi "szabad emberhez és szabad néphez méltó életet kívánunk élni, mert ehhez Isten-adta jogunk van." Azért küzdenünk kell alapvető emberi jogainkért, anyanyelvünkért, a felekezeti oktatás helyreállításáért, az elvett egyházi javak visszaadásáért, épülő templomaink befejezéséért; dolgoznunk kell egy igazságosabb és emberibb társadalomért, egyházunk és népünk jólétéért és boldogságáért.

Hegyeket mozgató hitre, újabb erőfeszítésekre és áldozatokra lesz szükségünk, hogy terveinket és elképzeléseinket megvalósíthassuk. Szolgáljuk hú-

ségesen egyházunkat és népünket azzal a tudattal, hogy Isten gondot visel re-
ánk, s ha Ő velünk van, kicsoda lehet ellenünk?!

Egyházunk híveinek, lelkész és gondnok atyámfiaiának, minden jóakara-
tú embernek Istentől áldott, boldog új esztendőt kívánok!

Kolozsvár, 1996. január 1.

Atyafiságos szeretettel

D. dr. Erdő János

püspök

TANULMÁNYOK

Dr. SZABÓ ÁRPÁD

A PRÓFÉTAI ÖRÖKSÉG MINT AZ UNITÁRIUS VALLÁS TÁRSADALOM SZOLGÁLATÁNAK TEOLÓGIAI ALAPJA

Az előadás azt szeretné felmutatni, hogy az unitarizmus mint szabad-
elvű vallás, a radikális reformáció egyik főirányaként hogyan ötvözte magába
már indulásától kezdve az ószövetségi prófétizmus örökségét és ennek nyomán
Jézus tanításában az ember szolgálatának eszményét mint nép és társadalmi
szolgálatot.

A következőkben néhány erre vonatkozó kérdést szeretnék megvilágítani:

1. A névadás egyike az izraelita gondolkodás nagy teológiai témáinak az Ószövetségben. Az emberek, akiknek meg kell valósítaniuk az önismeretet és az egymással való érintkezést (kommunikációt), nevet kell adjanak a dolgoknak. Így tehát, amikor Isten megparancsolja Ádámnak, hogy adjon nevet, olyat parancsol, ami teljesen nélkülözhetetlen az emberré válás folyamatában.

A teremtés-elbeszélés azt sugallja, hogy az emberek részt vesznek a teremtés művében oly módon, amely lényeges emberségükre nézve. A világ nem teljes, amíg ők nem teremtenek egy emberileg lakható társadalmi valóságot. A névadás folyamata nem önkényes megnevezés vagy besorolás, hanem a világban való részvétel a kezdeményezés és válaszadás, az akarat és megértés által. Alapjában véve a névadás nem más, mint a figyelem ráirányítása a bizonyos fajtájú dolgok közti különbségre - a felfogott egység keretében - s ezáltal egy fogalmi státus adományozása azoknak.

Az Ószövetség "szövetség" fogalma egyike a teológiatörténet kiemelkedő névadásainak. A szövetség ünnepélyes ígélet, önkéntes kötelezettség vállalás a felek közti tartós kötelékek létrehozására. A bibliai hagyományban politikai hasonlatot használnak Isten és az emberiség közti alapvető kapcsolat kifejezésére és jellemzésére. Valóban, a szövetség képezi az alapját a vallás etikai és történeti fogalmának. A valóság, mint egész, a társadalmi kifejezések által válik érthetővé: a világot egy ősi (eredeti) megegyezés vagy a "lét szövetsége" hozta létre. A szövetség középpontjában a vonzalom és nem a törvény áll. Isten Egy, aki hűséges az ő ígéreteihez, és aki az el nem múló szereteten keresztül lehetővé teszi, hogy hasonló hűség gyökerezzen meg az egyének és közösségek között.